

Arrest

nr. 266 630 van 13 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 mei 2021 en op 28 juli 2021 actualiseerde verzoeker zijn aanvraag.

Op 20 september 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 266 629 van 13 januari 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 20 september 2021 nam de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

<i>Naam, voornaam</i>	<i>Z., H.</i>
<i>geboortedatum</i>	<i>[...] 2003</i>
<i>geboorteplaats</i>	<i>C.</i>
<i>nationaliteit</i>	<i>Pakistan</i>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 75 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwilder,nq van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

*Krachtens artikel 7, eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Ruk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 20 september 2021. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker (zijn private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker waarmee verweerder nochtans voldoende bekend is (onder meer gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan. Hij werd aldaar geboren op 14 juni 2003, doch verblijft sinds 12 februari 2017 (sinds de leeftijd van 13 jaar) - onafgebroken - in België. Verzoeker is woonachtig bij zijn familie te 2060 Antwerpen, (...) (zijn tante en nonkel langs moederszijde). De familie van verzoeker staat integraal in voor de kosten van levensonderhoud van verzoeker. Verzoeker volgt in het Nederlandstalig onderwijs. Hij vervolledigt momenteel de derde graad BSO Carrosserie in het (...).

De terugkeer naar Pakistan zou een breuk betekenen met zijn opleiding en het leven dat hij heeft opgebouwd in België, gedurende een onafgebroken periode van ondertussen bijna 4,5 jaar, en een belangrijke, negatieve impact hebben op de belangen van verzoeker.

Uit de bijgebrachte stukken en de elementen die blijken uit het administratief dossier, kan worden opgemaakt dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt. Hij heeft zich op korte tijd weten te integreren. Hij spreekt, zoals ook blijkt uit de stukken, Nederlands en is in geen opzicht te onderscheiden van andere leeftijdsgenootjes. Hij is sociaal geëngageerd.

4. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats).

De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

5. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, *quod non*, merkt verzoeker op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

De persoonlijke situatie van verzoeker werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks zijn persoonlijke situatie (zoals toegelicht onder randnummer 6).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

6. Verzoeker heeft de nationaliteit van Pakistan. Hij werd aldaar geboren op (...) 2003, doch verblijft sinds 12 februari 2017 (sinds de leeftijd van 13 jaar) - onafgebroken - in België. Verzoeker is woonachtig bij zijn familie te 2060 Antwerpen, (...) (zijn tante en nonkel langs moederszijde). De familie van verzoeker staat integraal in voor de kosten van levensonderhoud van verzoeker. Verzoeker volgt in het Nederlandstalig onderwijs. Hij vervolledigt momenteel de derde graad BSO Carrosserie in het (...).

De terugkeer naar Pakistan zou een breuk betekenen met zijn opleiding en het leven dat hij heeft opgebouwd in België, gedurende een onafgebroken periode van ondertussen bijna 4,5 jaar, en een belangrijke, negatieve impact hebben op de belangen van verzoeker.

Uit de bijgebrachte stukken en de elementen die blijken uit het administratief dossier, kan worden opgemaakt dat verzoeker zijn leven zich in België afspeelt. Hij heeft zich op korte tijd weten te integreren. Hij spreekt, zoals ook blijkt uit de stukken, Nederlands en is in geen opzicht te onderscheiden van andere leeftijdsgenootjes. Hij is sociaal geëngageerd.

7. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoeker zou worden genoodzaakt om België te verlaten (de bestreden beslissing).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoeker heeft in België (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

8. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niette vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting, ontbreekt hierdoor.”

Wat betreft het eerste onderdeel kan verzoeker gevolgd worden dat er een samenhang bestaat tussen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het thans bestreden bevel. Dit blijkt vooreerst uit de feiten nu beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen, door dezelfde medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, en de synthesesnota van 17 september 2021 die zich in het administratief dossier bevindt, concludeert met “*beslissing + reden: OOV – geen buitengewone omstandigheden – met bijlage 13 (30 dagen)*”. Niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Pakistan verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter, zoals supra aangehaald werd het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing verworpen door de Raad, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden dat omwille van de samenhang of de goede rechtsbedeling het bestreden bevel uit het rechtsverkeer moet worden gehaald.

Aangaande het tweede onderdeel kan de Raad verzoeker volgen waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de rechtsonderhorige in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid ze heeft genomen. Die motivering moet eveneens afdoende zijn. Ook bij de bespreking van het begrip “afdoende”, zoals opgenomen in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan de Raad zich aansluiten. Verzoeker stelt vervolgens inderdaad correct vast dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering omvat met betrekking tot zijn persoonlijke situatie terwijl die situatie bekend is aan de gemachtigde, mede gelet op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst ook op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in artikel 8 van het EVRM. Vervolgens zet verzoeker zijn persoonlijke situatie uiteen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zelf de link legt met de aanvraag die hij heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen ook blijkt uit zijn betoog in het eerste onderdeel. Zoals blijkt uit de beslissing genomen volgend op zijn humanitaire regularisatieaanvraag van dezelfde datum als het bestreden bevel, heeft de gemachtigde op gedetailleerde wijze rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en daarbij zich niet enkel gesteund op de elementen aangehaald in de aanvraag, maar eveneens op relevante elementen uit het dossier zoals het onderzoek dat door de gemachtigde werd gedaan in het kader van de MINTEH-procedure of de procedure gestoeld op artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. De motieven in die beslissing zijn verzoeker gekend, aangezien hij deze ook heeft aangevochten voor de Raad en die motieven waren hem ook gelijktijdig gekend met de motieven van de huidige bestreden beslissing. Verzoeker stelt immers aangaande beide beslissingen, dat die hem per aangetekende zending van 30 september 2021 werden overgemaakt. Bijgevolg lijdt verzoeker geen belangenschade door het feit dat die motieven uit de onontvankelijkheidsbeslissing niet werden herhaald in het bestreden bevel. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen, minstens heeft verzoeker geen belang bij dit onderdeel van het middel.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij sinds de leeftijd van 13 jaar onafgebroken in België verblijft, woont bij zijn oom en tante die instaan voor de kosten van zijn levensonderhoud, hij thans zijn opleiding BSO carrosserie in de derde graad vervolledigt en een breuk in zijn opleiding een belangrijke negatieve impact zou hebben op zijn belangen, blijkt dat de gemachtigde hier reeds op is ingegaan in de onontvankelijkheidsbeslissing en de Raad die motieven niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geacht. De Raad stelde dienaangaande onder meer als volgt:

“Wat betreft het onderwijs dat verzoeker in België volgt, namelijk derde graad BSO, gaat verzoeker niet concreet in op de motieven van de gemachtigde dat niet blijkt dat verzoeker geen scholing kan krijgen in Pakistan, noch dat verzoeker gespecialiseerd onderwijs nodig heeft of in een gespecialiseerde structuur. Anders dan verzoeker stelt, beperkt de gemachtigde zich niet tot enkele abstracte principes maar gaat hij ook in concreto in op het feit dat verzoeker de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en dus niet langer schoolplichtig is en dat geen attest voorligt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar, zodat niet is aangetoond dat hij nog steeds naar school gaat. Het komt verzoeker toe die argumenten concreet te weerleggen. Dat verzoeker geen Nederlandstalige opleiding in Pakistan kan volgen, kan de Raad aannemen, doch er blijkt niet waarom verzoeker geen opleiding “carrosserie” in zijn moedertaal zou kunnen volgen in Pakistan. Verder stelt verzoeker dat een breuk in zijn opleiding verstrekken gevolgen heeft omdat hij zijn laatste jaar vervolmaakt, maar dit is niet geheel duidelijk blijkens de voorgelegde stukken en het administratief dossier. In het dossier leest de Raad immers dat de klassenraad in het “eindrapport 2020-2021” heeft aanbevolen het vijfde jaar te hernemen in een andere studierichting, bijvoorbeeld de schildersafdeling. Uit een ander attest blijkt dan weer dat verzoeker wel de studierichting in het tweede jaar van de derde graad mocht aanvatten en dus een A-attest verkreeg, doch er staat nog steeds de suggestie van richting te veranderen. Het is onduidelijk welke opleiding verzoeker volgt op het ogenblik van de beslissing, doch wederom kan de Raad niet aannemen dat het niet mogelijk zou zijn een eventuele schildersopleiding te volgen in Pakistan.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de nood van verzoeker aan een stabiele en zorgende omgeving, die verzoeker zou hebben in België, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde heeft immers actief het onderzoek dat gevoerd werd naar de duurzame oplossing in

het kader van de "MINTEH-procedure" of de procedure gestoeld op de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet betrokken in zijn beoordeling. Hij wees er immers op dat uit dat onderzoek bleek dat er geen reden is om gescheiden te blijven leven van zijn ouders en zussen in Pakistan waarmee verzoeker nog regelmatig contact heeft en die kunnen instaan voor de opvang en verzorging van verzoeker.

Dit vindt steun in de bijlage 38, die zich in het administratief dossier bevindt en die niet werd aangevochten voor de Raad. Waar verzoeker nog stelt dat hij alle dagen aanwezig was op school, goed meewerkte en goede punten behaalde, blijkt dat overigens niet eenduidig uit de voorgelegde schoolresultaten en commentaren van leerkrachten, die zich in het dossier bevinden.

De gemachtigde motiveert dat het feit dat verzoeker hier bij zijn tante en oom verblijft, niet opweegt tegen het familiaal netwerk in Pakistan. Anders dan verzoeker, acht de Raad dit standpunt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk. De gemachtigde wijst er terecht op dat verzoeker geboren is in Pakistan en daar de eerste 13 levensjaren doorbracht en dat zijn familiale situatie grondig werd onderzocht in het kader van de procedure gestoeld op de artikelen 61/15 en volgende van de Vreemdelingenwet. Uit dit onderzoek bleek dat er geen reden was om aan te nemen dat verzoeker nog langer gescheiden diende te leven van zijn ouders en zussen, waarmee hij nog contact heeft en die voor de opvang kunnen instaan. Het feit dat die beslissing dateert van 4 november 2019 en dat verzoeker ondertussen 4,5 jaar woont bij zijn oom en tante die instaan voor zijn levensonderhoud, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch kan aangenomen worden dat de gemachtigde de duur van het verblijf bij zijn familie in België niet in de beoordeling heeft betrokken. Er blijkt ten overvloede uit het administratief dossier dat de voormalige voogd van verzoeker zich ernstig zorgen maakte over de situatie van verzoeker bij zijn oom en tante. Zo blijkt uit het onderzoek naar de "best interest elements", in het kader van de duurzame oplossing op grond van artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, dat aanleiding gaf tot de bijlage 38, dat zowel de oom als de tante hebben gevraagd dat verzoeker zou verhuizen naar een opvangplaats van Fedasil. Verzoeker zelf bleek hiertegen gekant, maar ook de voogd vond het in het belang van verzoeker dat hij naar een leefgroep zou verhuizen "dit omwille van de situatie in huis, de weinige zorg die er is ten opzichte van H. en de financiële moeilijkheden in de welke de oom volgens zijn verklaringen zou verkeren". In een synthesesedocument telefoongesprek van 9 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, leest de Raad eveneens de bezorgdheid van de voormalige voogd dat indien verzoeker geen verblijf zou krijgen, de oom en tante hem gewoon op straat zouden zetten en hij onderdak verliest. De voormalige voogd wijst erop dat de oom langs alle mogelijke wegen geld probeert te bekomen (vb. kinderbijslag, jobs die de minderjarige deed) en dat indien verzoeker wel verblijfsrecht in België zou krijgen, verzoeker in functie van zijn oom en familie in Pakistan geld in het laatje zou moeten brengen. Ook blijkt uit het dossier dat men het raadzaam heeft geacht op een bepaald ogenblik Payoke in te schakelen omwille van het profiel van de oom. De Raad kan dan ook in het geheel niet volgen dat het standpunt van de gemachtigde dat verzoeker zijn netwerk bij zijn ouders primeert op het netwerk in België, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn."

Verder stipt verzoeker aan dat uit de aangebrachte stukken blijkt dat hij zich op korte tijd heeft te weten integreren, Nederlands spreekt en niet te onderscheiden is van andere leeftijdsgenootjes. Hij zou ook sociaal geëngageerd zijn. De Raad zal deze elementen bespreken in het onderdeel aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker stelt dat de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met het thans bestreden bevel, kan de Raad volgen. Echter waar hij meent dat de motieven zoals opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing niet kunnen worden doorgetrokken naar het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de verschillende finaliteit van beide beslissingen kan de Raad niet volgen. Zoals supra aangehaald, heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Pakistan verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Er kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat ook de onontvankelijkheidsbeslissing, ook al is dit geen verwijderingsmaatregel, toch inhoudt dat verzoeker wordt geacht naar Pakistan te gaan om aldaar zijn aanvraag in te dienen aangezien er geen buitengewone omstandigheid werd aangenomen die rechtvaardigt dat die aanvraag toch in België gebeurt. Het feit dat het bestreden bevel niet verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat beide beslissingen tegelijk aan verzoeker werden ter kennis gebracht, dat duidelijk samenhang bestaat tussen beide beslissingen en dat de gemachtigde de motieven die reeds werden opgenomen in de onontvankelijkheidsbeslissing, die ook relevant zijn voor het bevel, zoals de familiale situatie, scholing en andere concrete motieven aangaande zijn privéleven, niet diende te herhalen in het bevel. Verzoeker had immers kennis van die

motieven op basis van de onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoeker kan gevolgd worden dat beide beslissingen wel een apart toetsingskader hebben in de zin dat ze steunen op verschillende wettelijke bepalingen. Er blijkt evenwel dat de gemachtigde in het bestreden bevel zich correct heeft gesteund op artikel 7, eerste lid 1 van de Vreemdelingenwet en dat niet wordt betwist dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan op basis van voormeld betoog niet aangenomen worden.

In het derde onderdeel van het middel komt verzoeker terug op zijn persoonlijke situatie en stelt hij dat de gemachtigde daar niet op zorgvuldige en redelijke wijze mee heeft rekening gehouden. Hij verwijst wederom naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Blijkens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houden met de familiale toestand, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Wat betreft het familieleven of familiaal netwerk en het argument van verzoeker dat hij sedert zijn 13e in België verblijft bij zijn oom en tante, kan de Raad verwijzen naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Wat betreft het privéleven benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde

vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

In de onontvankelijkheidsbeslissing is de gemachtigde uitgebreid ingegaan op artikel 8 van het EVRM evenals op het privéleven van verzoeker. Zo stelde de gemachtigde onder meer dat verzoeker niet aantoonde dat hij sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgisch gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat die onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de banden die hij is aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen dermate dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Pakistan uitgesloten is.

Verzoeker herhaalt wederom het feit dat hij hier een BSO opleiding carrosserie volgt, vier en een half jaar in België is en een breuk in zijn opleiding een negatieve impact heeft op zijn belangen. Dienaangaande kan de Raad verwijzen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Waar verzoeker stelt dat hij Nederlands spreekt, niet te onderscheiden is van zijn leeftijdsgenootjes en sociaal geëngageerd is, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook reeds op deze elementen had gewezen doch dat de gemachtigde dienaangaande in de beslissing volgend op die aanvraag heeft gemotiveerd dat verzoeker enkel stukken voorlegt van professionele organisaties, van mensen die beroepshalve met hem in contact staan en er geen bewijzen voorliggen van hechte interpersoonlijke banden noch van buitenschoolse activiteiten of deelname aan het verenigingsleven. De gemachtigde stelt dat verzoeker bijgevolg niet aantoonde dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De Raad kan dit standpunt van de gemachtigde volgen en acht dit niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk zodat geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden.

Waar vervolgens verzoeker opnieuw uiteenzet dat de onontvankelijkheidsbeslissing en het bestreden bevel niet identiek zijn, kan de Raad wederom verwijzen naar hetgeen supra werd uiteengezet. Uiteraard kan aangenomen worden dat beide beslissingen niet identiek zijn, maar voor het rekening houden met de concrete elementen waarop verzoeker herhaaldelijk terugkomt en die betrekking hebben op zijn feitelijke familiale en privésituatie in België gedurende de laatste vier jaren, kan wel degelijk aangenomen worden dat uit de samenhang tussen beide beslissingen -waar verzoeker zelf in het eerste onderdeel van zijn middel op aanstuurt- en door het feit dat beide beslissingen gelijktijdig aan verzoeker zijn ter kennis gebracht zodat niet betwist is dat verzoeker die motieven aangaande zijn concrete situatie kende op het moment van de kennisgeving van het bestreden bevel, ook voor het nemen van het bevel werd rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede bevat het administratief dossier ook nog een synthesesnota van 17 september 2021 met een evaluatie op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het hoger belang van het kind worden geen elementen weerhouden, aangezien verzoeker meerderjarig is (geworden). Wat betreft de gezondheidstoestand zijn er evenmin elementen en wat betreft het gezins- en familieleven wordt, net als in de onontvankelijkheidsbeslissing, gewezen op de ouders en zussen in Pakistan waarmee verzoeker nog contact heeft en die in staat zijn voor de opvang van verzoeker in te staan. Waar verzoeker tot slot nog wijst op het feit dat de beoordeling van de gezondheidstoestand niet identiek is in het kader van beide beslissingen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gezondheidselement heeft aangehaald.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES